

korbáccsal várta s verte Frigyes
egy ócska fahídnál: „Barmok, örökké
akartok élni?” Ámde nekem
nincs korbácsom, csupán az igazság
mered ki belőlem, mint a karó: bár
belehúzhatnám e csaló, csalárd
és öncsaló, álszent, hazug, önző,
besugó, népirtó, szolgaszerepben
pöffeszkedő, rám is rossz fényt vető
emberiséget!

Villányi László

NŐCSÁBÁSZ

Semmi kétség: a háttal ülő
nő is vele szemez, s reggel
a buszon az összes diáklány
az ő rúdját képzelte a hideg
kapaszkodó helyére, s ahogy
előszámlálja kalandjait, nincs
más főszereplő, csak a leleményes
nemi szerv, megint világít a
pompás fenék, utolérhetetlen
formákat formál újra és újra
a dicsőségben lebegő emlékezet,
megjelenítődik a kétemberes kebel,
az üzekedésre szólító gesztus,
a fapad, gyékény, erkély keménysége,
közben isszuk a sört, s lassan
minden kortyra jut egy remek test,
telhetetlenül, hősüinkre szomjazva,
jövételére vár valamennyi nő ágya,
s bizonyos: holtában nem arcáról,
hanem hímtagjáról készül majd lenyomat.